

Meditatie Nieuw begin, nieuw leven!

Pasen is een nieuw begin. Elk jaar opnieuw. Er is zelfs een tijd geweest, eeuwen geleden, dat nieuwjaar met Pasen werd gevierd. Nieuw begin, nieuw leven, nieuw geloof. In de natuur is overal nieuw leven: knoppen in bloemen en bomen, jonge vogeltjes, noem maar op. Je zou het kunnen zien als bevrijding van de natuur uit de greep van de winter. Pasen is een bevrijdingsfeest. Het Joodse Pesachfeest viert de bevrijding uit de greep van de slavernij. Daarbij kunnen mensen zich ook afvragen wat hen op dit moment in de greep houdt en hoe je je daaruit kunt bevrijden. Een feest om opnieuw te beginnen.

Christenen vieren met Pasen bevrijding uit de greep van de dood. Het onmogelijke is mogelijk. Dat is aan mensen die niet geloven vrijwel niet uit te leggen. En ongetwijfeld zullen er ook veel gelovigen zijn die moeite hebben dat te geloven. Bevrijding uit de dood is onmogelijk. Het zou overdrachtelijk bedoeld kunnen zijn. De gedachte dat het leven sterker is dan de dood of dat de dood niet het laatste woord heeft. Dat kunnen troostrijke woorden zijn voor mensen die een dierbare aan de dood verloren hebben.

Maar het Paasevangelie vertelt iets anders, namelijk dat Jezus door de dood heen is gegaan. Dat hij door de dood heen zijn leerlingen heeft ontmoet. Dat valt op geen enkele manier te begrijpen, dat kan je alleen geloven. En geloven heeft met vertrouwen te maken: vertrouwen dat de getuigenissen van de vrouwen bij het graf waarachtig zijn, vertrouwen dat de God van Abraham, Izaäk en Jacob een God van levenden is.

Vertrouwen dat Jezus door de dood heen is gegaan en als Nieuwe Mens zijn vrienden heeft ontmoet en heeft gesproken.

Het is een kwestie van vertrouwen, maar begrijpen kunnen we het niet. Ook Jezus' vrienden konden dat niet begrijpen. Bekend is het verhaal over Kleopas en zijn metgezel die samen naar Emmaüs lopen. Hoe zij een vreemdeling ontmoeten en vervolgens het onmogelijke voor mogelijk houden. Ze trekken met hem op, ze vertellen hem van hun verdriet, ze vragen hem in huis en delen met hem de maaltijd. En dan herkennen ze hem. Het kan niet, het is onmogelijk, het is onbegrijpelijk. En toch....

Om het onbegrijpelijke te kunnen begrijpen, is verbeeldingskracht nodig. Het vermogen om met verwondering te kijken. Dat is niet iedereen gegeven. Misschien is het wel zo prettig om alleen te willen geloven wat je kunt begrijpen. Alleen te willen aannemen wat bewezen kan worden. Moderne mensen laten zich niets wijs maken. Zo wordt het tegenwoordig gezegd. Moderne mensen geloven niet in wat niet bewezen kan worden. Kenmerkend aan de opstanding is dat het niet te begrijpen is en al helemaal niet te bewijzen. Geloof in de opstanding kan alleen als je ruimte laat voor verbeeldingskracht, voor verwondering, voor vertrouwen. Dat is niet vanzelfsprekend.

Misschien zijn we als moderne mensen wel teveel van onze verwondering kwijtgeraakt. Ligt daar niet het spanningsveld waar we als moderne christenen in terecht zijn gekomen? Om in de opstanding te kunnen geloven is iets van verwondering nodig. Je overgeven aan iets wat niet te begrijpen, niet te vatten is. Maar de verworvenheden van onze volwassen wijsheid en ervaring willen we ook niet achter ons laten.

Mij valt op dat de evangelienschrijvers er geen enkele twijfel over laten bestaan dat Jezus lijfelijk is opgestaan. Hij heeft de vrouwen ontmoet, hij loopt met Kleopas en zijn metgezel mee naar huis, hij deelt de maaltijd met hen.

Wat in de verhalen opvalt is de verbijstering, verwondering en soms ook het ongeloof. Nee, inderdaad, het kan niet. En het is toch gebeurt. Op de één of andere manier is Jezus aan de leerlingen verschenen. Niet als geest, maar als mens. Zij het wel van een ander kaliber dan wij. Een levend mens dat tegelijk al deel heeft aan Gods hemelrijk. Een nieuwe

mens, in een ander – voor ons onbegrijpelijk – stadium van zijn. Alsof hij tegelijk ook al een beetje bij de Vader is.

In Jezus is onze hoop dat de dood niet het laatste woord heeft werkelijkheid geworden. Hoe precies, dat is niet te begrijpen. Het heeft iets te maken met Gods onuitputtelijke liefde. Dat bij God altijd een nieuw begin, een nieuw leven mogelijk is, hoe uitzichtloos en ellendig het leven ook lijkt. Als in het voorjaar de kale bomen uitbotten en het dorre hout tot bloei komt, helpt dat ons een klein beetje om dit grote mysterie – dat Gods liefde sterker is dan de dood – te aanvaarden. Begrijpen doen we het misschien wel nooit. Jezus leeft!

ds Sara Dondorp.

Gepubliceerd in de Schakel

Maandblad voor de Protestantse Gemeente te Chaam. april 2019